

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach uwzględnił ubezpieczonemu okres od 1 kwietnia 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. w (...) Sp. z o.o. Wnioskodawca udokumentował ogólny staż pracy w wymiarze 27 lat, 3 miesiące, 5 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 5 lat, 9 miesięcy.

/decyzja – k. 15 akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji w dniu 29 grudnia 2015 r. złożył wnioskodawca J. K. i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i uwzględnienie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 1 września 1971 r. do 31 marca 1993 r. w MPK w Ł. jako elektromechanik urządzeń i aparatury frakcji elektrycznej oraz w kanałach.

/odwołanie – k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podając te same argumenty co w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 4/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. K. urodził się (...)

/bezsporne/

W dniu 12 listopada 2015 r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 1 – 4 akt ZUS/

Wnioskodawca w okresie od 1 września 1971 r. do 31 marca 1993 r. pracował w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku:

- ucznia – elektryka taboru tramwajów od 1 września 1971 r. do 31 sierpnia 1974 r.,

- elektromechanika urządzeń i aparatury trakcji elektrycznej - od 1 września 1974 r. do 23 października 1975 r. oraz od 9 listopada 1977 r. do 31 marca 1993 r.

Podczas zatrudnienia ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową od 24 października 1975 r. do 13 października 1977 r. Po odbyciu służby wojskowej do pracy powrócił 9 listopada 1977 r.

/świadczenie pracy – k. 10 akt ZUS, akta osobowe w kopercie – k. 15/

Podczas zatrudnienia w w/w przedsiębiorstwie w okresie od 1 września 1971 r. do 31 sierpnia 1974 r. ubezpieczony pracował jako uczeń zawodu -elektryk taboru tramwajów. Jednocześnie uczęszczał do szkoły przyzakładowej.

/umowa – akta osobowe w kopercie – k.15/

Po zakończeniu szkoły ubezpieczony nadal kontynuował pracę w MPK jako elektromechanik. Naprawiał pojazdy szynowe, tramwaje. Naprawy odbywały się w kanale, gdyż cała elektryka mieści się w podwoziu tramwaju.

Wnioskodawca naprawiał także trakcję elektryczną, nastawniki, pantografy. Była to praca w ruchu ciągłym w systemie 4 brygadowym, a później 3 zmianowym.

/zeznania świadka H. K. z dnia 7 grudnia 2016 r. – 00:02:53 – 00:07:46 – płyta CD – k. 21, zeznania świadka M. Ł. z dnia 7 grudnia 2016 r. – 00:07:46 – 00:12:17 – płyta CD – k. 21, zeznania wnioskodawcy z dnia 7 grudnia 2016 r. – 00:12:17 – 00:14:23 – płyta CD – k. 21/

Obecnie wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

/bezsporne/

Wnioskodawca udokumentował staż pracy w wymiarze 27 lat, 3 miesiące, 5 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 5 lat, 9 miesięcy.

/wyliczenia ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentów, jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz świadków. Zgromadzonym dowodom Sąd dał wiarę. Zeznania świadków – osób niezainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron, a jednocześnie pracowników tego samego zakładu w tym samym czasie co wnioskodawca, nie budzą wątpliwości przy ocenie ich wiarygodności, nie są wzajemnie ze sobą ani z treścią załączonych do akt sprawy dokumentów sprzeczne, wzajemnie ze sobą korespondują. W ocenie Sądu zeznania wnioskodawcy, świadków potwierdzają jednoznacznie, że ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach w w/w spornych okresach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 w/w ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 i 2 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok SN z 15.12.1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok SN z 15.11. 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do wieku – ukończył 60 rok życia oraz lat okresów składkowych i nieskładkowych. Skarżący nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. W ocenie Sądu wnioskodawca spełnia również warunek co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż wnioskodawca pracował na stanowisku elektromechanika urządzeń i aparatury trakcji elektrycznej od 1 września 1974 r. do 23 października 1975 r. oraz od 9 listopada 1977 r. do 31 marca 1993 r. w pełnym wymiarze czasu pracy w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł.

Pracę elektromechanika urządzeń i aparatury trakcji elektrycznej zaliczyć należy do prac w warunkach szczególnych.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że wymienione w poz. 16 działu XIV prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych, są pracami w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Stosownie do § 2 ust. 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl § 2 ust. 2 okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z dokumentów i z zeznań wnioskodawcy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał, że skarżący nie udowodnił okresu pracy 15 lat w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu wnioskodawca wykazał w przedmiotowym postępowaniu, że w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od 1 września 1974 r. do 23 października 1975 r. oraz od 9 listopada 1977 r. do 31 marca 1993 r. w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Z materiału dowodowego wynika, że ubezpieczony w okresie od 1 września 1971 r. do 31 marca 1993 r. pracował w MPK w Ł.. Podczas zatrudnienia w okresie od 1 września 1971 r. do 31 sierpnia 1974 r. ubezpieczony uczył się w szkole przyzakładowej na podstawie umowy o naukę zawodu. Z zeznań świadków oraz ubezpieczonego wynika, że od 1 września 1974 r. pracował jako elektromechanik. Naprawiał pojazdy szynowe, tramwaje. Naprawy odbywały się

w kanale, gdyż cała elektryka mieści się w podwoziu tramwaju. Wnioskodawca naprawiał także trakcję elektryczną, nastawniki, pantografy. Była to praca w ruchu ciągłym w systemie 4 brygadowym, a później 3 zmianowym.

W tym stanie faktycznym, zdaniem Sądu w/w okres zatrudnienia skarżącego na stanowisku elektromechanika urządzeń i aparatury trakcji elektrycznej w pełnym wymiarze czasu pracy jest pracą w szczególnych warunkach.

Podczas zatrudnienia w w/w zakładzie pracy ubezpieczony odbywał służbę wojskową w okresie od 24 października 1975 r. do 13 października 1977 r. i okres ten także należy zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie bowiem z orzecznictwem Sądu Najwyższego okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia (por. wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2006 r., sygn. akt III UK 5/06, OSNP 2007/7 – 8/108, M.P.Pr. (...)).

Należy rozstrzygnąć w tym stanie faktycznym o kwalifikacji prawnej okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej, który przypadł w czasie trwania stosunku pracy o szczególnym charakterze, w ramach którego pracownik – powołany następnie do odbycia tej służby wojskowej świadczył pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zasadniczo przerwę w wykonywaniu zatrudnienia w ramach stosunku pracy wywołaną odbywaniem zasadniczej służby wojskowej uznaje się za zawieszenie realizacji nadal trwającego stosunku pracy z tego względu, że w okresie odbywania tej służby nie są wykonywane zobowiązania stron stosunku pracy, ponieważ pracownik doznaje przeszkód w świadczeniu pracy z powodu odbywania zasadniczej służby wojskowej, co prowadzi do zawieszenia świadczeń pracodawcy, które na ogół są ekwiwalentami za pracę wykonaną.

Równocześnie trzeba podkreślić, jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w w/w wyroku, że obowiązkiem obywatela polskiego jest obrona ojczyzny, a zakres obowiązku służby wojskowej określa ustawa (art. 85 ust. 1 i 2 Konstytucji RP). Ponadto konstytucyjna zasada demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2), zasada równości wobec prawa i zakaz dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny (art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji), wymuszają na gruncie Konstytucji, będącej najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej (art. 8 Konstytucji RP), ustanawianie takich regulacji ustawowych lub dokonywanie wykładni przepisów prawa powszechnie obowiązującego, które wykluczają jakiegokolwiek pokrzywdzenie obywatela z powodu wykonywania publicznego obowiązku obrony ojczyzny. W konsekwencji na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych okresy czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim lub okresy jej równorzędne są zawsze okresami składkowymi (art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach), bez potrzeby wypełnienia jakichkolwiek dalszych warunków, a w szczególności bez względu na to, czy okresy odbytej służby były poprzedzone stosunkiem pracy lub innym stosunkiem prawnym kreującym tytuł obowiązkowego ubezpieczenia społecznego. Oznacza to, że okres czynnej służby wojskowej jest składkowym okresem ubezpieczenia dla każdego ubezpieczonego, który odbył taką służbę.

W tym zakresie organ rentowy zaliczył okres odbywania przez skarżącego służby wojskowej do okresu składkowego.

Zgodnie z art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. „o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” (Dz.U.67.44.220) w brzmieniu obowiązującym w okresie 1967 – 1974 okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracowników, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy.

Zgodnie z art. 124 ust. 1 nieobowiązującej już ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz.U. z 1963 r. Nr 20, poz. 108), zakład pracy, który zatrudniał pracownika w chwili powołania do czynnej służby wojskowej, obowiązany był go zatrudnić na poprzednio zajmowanym stanowisku lub stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz nie niżej opłacanym, jeżeli pracownik najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia

z zasadniczej służby wojskowej zgłosił swój powrót do pracy. Dopiero niezachowanie tego terminu powodowało rozwiązanie stosunku pracy z mocy prawa, chyba że nastąpiło z przyczyn od pracownika niezależnych (ust. 2).

Na mocy wyraźnego brzmienia art. 125 tej ustawy, pracownikowi, który zgłosił się do pracy w terminie określonym w art. 124 ust. 1 zalicza się okres odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy albo od ciągłości pracy w danym zawodzie lub służbie, bądź w szczególnych warunkach, od których zależy nabycie tych uprawnień.

W oparciu o powyższe należy stwierdzić, że okres odbytej czynnej (zasadniczej) służby wojskowej przez pracownika zatrudnionego poprzednio w szczególnych warunkach pracy, który po zakończeniu tej służby zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia w terminie 30 dni od zakończenia służby wojskowej, traktuje się tak samo jak wykonywanie takiej pracy, a skoro okres ten podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy w szczególnych warunkach, to uwzględnia się go także do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 124 i 125 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym, w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach). Jak wskazał Sąd Najwyższy taką językową wykładnię zdecydowanie wzmacniają powołane wyżej dyrektywy (zasady) konstytucyjne uzasadniające i usprawiedliwiające traktowanie okresu zasadniczej służby wojskowej przypadającego w okresie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia jako składkowego okresu pracy w szczególnych warunkach dla celów emerytalnych.

Ponadto, zdaniem Sądu Najwyższego, za przyjętą wykładnią przemawiają także regulacje szczególne dotyczące przesłanek nabycia prawa do szczególnych rodzajów emerytur: górniczej (art. 34, 35 i 38 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) lub emerytury kolejowej (art. 40, 41 i 45 tej ustawy) przez pracowników urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r., zważywszy że powołane unormowania *expressis verbis* okresy służby wojskowej uznają za okresy zaliczalne do okresów rodzajów zatrudnienia wykonywanego w szczególnych warunkach (pracy górniczej lub zatrudnienia na kolei), wymaganych do nabycia emerytury w niższym od powszechnego wieku emerytalnym.

Wnioskodawca został powołany do zasadniczej służby wojskowej w czasie trwania zatrudnienia w MPK w Ł.. Po zakończeniu służby wojskowej (13 października 1977 r.) podjął pracę z dniem 9 listopada 1977 r. i niniejszym zachował wymagany 30 dniowy termin zgłoszenia powrotu do pracy po odbyciu służby.

Na podstawie powyższych ustaleń należy zaliczyć skarżącemu okres pełnienia służby wojskowej od 24 października 1975 r. do 13 października 1977 r. do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Zaś jeśli chodzi o okres nauki w szkole przyzakładowej w okresie od 1 września 1971 r. do 31 sierpnia 1974 r. podczas zatrudnienia w w/w zakładzie pracy Sąd Okręgowy zważył, że sporny okres nauki zawodu wnioskodawcy nie jest okresem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 w związku z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), z uwzględnieniem rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), gdyż praca ucznia nie była wykonywana w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy, ustanowionym dla danego stanowiska pracy (§ 2 rozporządzenia).

Na podstawie zachowanej dokumentacji osobowej stwierdzono, że wnioskodawca pobierał naukę zawodu w okresie od 1 września 1971 r. do 31 sierpnia 1974 r. w przyzakładowej szkole zawodowej, przy czym podjął pracę w zakładzie (...) jako uczeń.

Nie budzi wątpliwości, że okresy zatrudnienia młodocianych na obszarze Państwa Polskiego na warunkach określonych w przepisach obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1975 roku uważa się za okresy składkowe (por. art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tekst jedn.: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Stałe wykonywanie pracy w warunkach szczególnych jest rozumiane w ugruntowanym już orzecznictwie Sądu Najwyższego jako wypełnianie pełnego wymiaru czasu pracy na zajmowanym stanowisku pracy, gdyż nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika (np. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 4 czerwca 2008 roku, II UK 306/07, OSNP 2009 nr 21-22, poz. 290). Wyjątek mogą tu stanowić krótkotrwałe, konieczne szkolenia pracownika, zwłaszcza wstępne (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 22 stycznia 2008 roku, I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75).

Podążając za wywoдем Sądu Najwyższego w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 stycznia 2011 roku w sprawie II UK 169/10 (LexPolonica nr 3026756), zasadnym jest stwierdzenie, że dla młodocianego ucznia w wieku od 15 do 16 roku życia pobierającego naukę zawodu przewidziana była norma czasu pracy w liczbie 6 godzin dziennie i 36 godzin tygodniowo a praca wykonywana w takim rozmiarze wykonywana była w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na powierzonym stanowisku, tylko ze względu na postanowienia art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu, obowiązującego do czasu wejścia w życie Kodeksu pracy. Przepis ten - odnoszący się do sytuacji określonych w art. 12 tej ustawy, zgodnie z którym młodociani przyjęci do pracy byli obowiązani do doksztalcania się w celu ukończenia pełnej szkoły podstawowej lub do doksztalcania się zawodowego lub ogólnokształcącego (ust. 2), natomiast młodociani zatrudnieni w celu nauki zawodu obowiązani byli do doksztalcania się w zakresie obranego zawodu (ust. 3) - stanowił, że do czasu pracy młodocianych wlicza się czas doksztalcania bez względu na to, czy nauka odbywa się w godzinach pracy, czy poza godzinami pracy, jednakże w wymiarze nie większym niż 18 godzin tygodniowo. Doksztalcanie w rozumieniu art. 12 ustawy o nauce zawodu oznaczało zajęcia teoretyczne w warunkach szkolnych. Zgodnie zaś z treścią ust. 2 art. 13 cyt. ustawy młodocianych w wieku powyżej lat 16 obowiązywał normalny czas pracy stosowany w zakładzie pracy.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w w/w orzeczeniu, gdyby więc uznać, że przewidziana w obowiązujących przepisach dla danego stanowiska - ze względu na charakter zatrudnienia lub związane z nim warunki - norma czasu pracy w rozmiarze odbiegającym od powszechnie obowiązującego, stanowiła pełny wymiar czasu pracy, to nie można pominąć koniunktywnego wymagania wykonywania pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przewidzianym dla stanowiska, na którym takie warunki występowały.

Z dokonanych w sprawie i niekwestionowanych ustaleń wynika, że przez okres zatrudnienia na podstawie umowy o naukę zawodu zawartej przez odwołującego (pod rządami ustawy o nauce zawodu, jak i uchylającego ją Kodeksu pracy), wnioskodawca pracował jako uczeń przez 3 dni w tygodniu. A zatem mając na względzie powyższe wskazać należy, że wnioskodawca nie wykazał w niniejszym postępowaniu, że faktycznie pracę w tym wymiarze świadczył.

A zatem Sąd Okręgowy przy analizie zatrudnienia wnioskodawcy w w/w zakładzie pracy do okresu pracy w szczególnych warunkach nie uwzględnił okresu nauki w szkole od 1 września 1971 r. do 31 sierpnia 1974 r. albowiem wnioskodawca w tym okresie nie wykonywał prac w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie wnioskodawca w sposób niewątpliwy wykazał przed Sądem, że przepracował ponad 15 lat w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wnioskodawca spełnia także wszystkie pozostałe wymagane przepisami prawa przesłanki, zarówno w zakresie stażu pracy oraz nie bycia członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego jak i wieku.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Wnioskodawca złożył wniosek w dniu 12 listopada 2015 r. i w dniu 12 listopada 2015 r. ukończył 60 lat, zatem prawo do emerytury należało wnioskodawcy przyznać od dnia 12 listopada 2015 r. tj. od dnia w którym ukończył 60 lat.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu, wypożyczając akta rentowe.

K.K.-W.